

L'atac dels de la «roja y gualda»

JOSEP ESPUNYES

Darrerria del mes de juny de l'any 2008. La victòria de la selecció espanyola de futbol a l'Eurocopa es converteix en una ofensiva d'espanyolisme uniformista i agressiu –des de la televisió «roja y gualda», des de la ràdio «roja y gualda», des de la premsa «roja y gualda»– arreu de Catalunya. Una ofensiva que coincideix amb una altra envenida a la nostra llengua protagonitzada pels de sempre –els del *Manifiesto por la lengua común*, la «roja y gualda»–, reivindicant la defensa del castellà davant el català i, de retruc, davant la resta de llengües que es parlen a l'Estat espanyol. Un *Manifiesto*, en definitiva, que no era cap defensa del castellà, sinó que era un atac descarat al que els de sempre –els de la «roja y gualda»– han denominat «llengües autonòmiques» o «regionals» i que els fan nosa: el gallec, el bable, l'euskera, l'aragonès i el català.

Aquest *Manifiesto* va néixer d'un grup d'intel·lectuals –Fernando Savater, Mario Vargas Llosa, Álvaro Pombo...– que s'aplegaven al voltant de la diputada espanyola Rosa Díez, cap de la dretana «Unión, Progreso y Democracia», i va rebre tot seguit, entre altres, l'adhesió absoluta del PP, de Telecinco, de Telemadrid, d'Albert Boadella i, valga'm Déu!, de la cantant d'òpera Montserrat Caballé, tots incondicionals de la «roja y gualda». I no es mocaven amb mitja màniga, no: s'hi demanava que el Parlament espanyol fixés una normativa perquè el castellà fos la llengua oficial de tot el territori nacional –espanyol, és clar– i l'única «que pogués ser suposada» als seus ciutadans, òbviament tots tallats pel mateix patró: espanyols.

Una pretensió que resulta ben lògica, diria que normal. Perquè els de la «roja y gualda» fan justament el que han de fer des de l'espanyolisme cavernícola i radical que traginen: burxar i manifestar-se perquè Catalunya esdevingui, com més aviat millor, la societat monolingüe castellana que sempre han somiat. Són conseqüents amb el que pensen. Allò que ja

no és tan lògic, en canvi, és el paper que des de càrrecs institucionals d'aquí, de Catalunya, es feia i es fa gratuïtament a favor dels de la «roja y gualda».

Per exemple, el 29 de juny del 2008, el dia que la selecció espanyola jugava la final de l'Eurocopa, el president de la Generalitat de Catalunya, José Montilla, publicava un article a *La Vanguardia* –«Por qué quiero que gane España»– que feia venir mal de ventre al català o catalana que hagués tingut la paciència de donar-hi un cop d'ull. Amb text apassionat, aportava el seu suport total a «nuestra selección», a «nuestro país». Que la selecció de futbol espanyola sigui la seva, i que Espanya sigui el seu país, el senyor José Montilla és ben lliure de sentir-ho i de manifestar-ho allà on vulgui. Però, ¿se'n va recordar, l'aleshores president de la Generalitat, que a Catalunya som milers i milers els catalans i catalanes que volem seleccions nostres, en tots els esports, i que són precisament les federacions espanyoles les que ens neguen el pa i la sal de l'existència? ¿Era conscient, l'aleshores president de la Generalitat, que mentre feia la gara-gara als de la «roja y gualda» menystenia milers i milers de catalans i catalanes que havíem signat la petició de tenir seleccions nostres en les competicions internacionals? Per què l'aleshores president de la Generalitat no va fer mai, que jo sàpiga, una defensa a ultrança de les seleccions nacionals catalanes a les pàgines de cap diari? Penso que, des del camp de la política, de vegades s'ha treballat més a favor de la identitat castellana que a favor de la identitat catalana.

I «d'aquells garrins, aquests purins», que fa la dita. Que ningú no se sorprengui, doncs, de la interlocutòria del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya instant la Generalitat a introduir el castellà com a llengua vehicular a les escoles públiques catalanes, com a conseqüència de la tremenda

allisada que el Tribunal Constitucional dels de la «roja y gualda» va aplicar a l'Estatut d'Autonomia de Catalunya del 2006, i de la rabiüda pressió social d'una minoritària minoria castellanoparlant, que compta amb el suport polític –i interessat– del PP i de Ciutadans. Des d'aquí s'ha anat donant carnassa a la fera «roja y gualda» –no fos cas que s'esverés, tu!– i aquesta ja no en té prou amb els menuts, les parts diguem-ne anodines: vol les vitals. Per això, rere l'atac contra el català com a llengua vehicular en el camp de la immersió lingüística, el Tribunal Constitucional dels de la «roja y gualda» –més polític que just, dit sigui de passada– s'ha afanyat a suspendre cautelarment la llei aprovada pel Parlament de Catalunya respecte a l'aranès, que el feia la llengua preferent en les administracions públiques de la Vall d'Aran.

Des del camp de la política, de vegades s'ha treballat més a favor de la identitat castellana que a favor de la identitat catalana

El projecte nacional i lingüístic de l'Estat espanyol passa per imposar el castellà arreu de la seva geografia, suprimint de manera absoluta la resta de llengües que s'hi parlen. I això, en el nostre cas, vol dir Espanya contra el català i contra l'aranès. Els de la «roja y gualda» saben que si a Catalunya no s'hi parlés català, seria Espanya, ras i curt, i que si a la Vall d'Aran no s'hi parlés aranès, seria Espanya, ras i curt. ¿La solució, doncs? Que tinguem un Estat propi. ♦